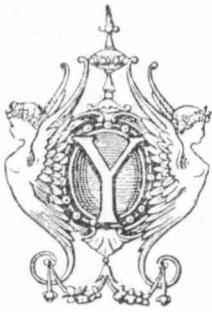

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΙΕΑΝ RAMEAU

ΤΟ ΠΑΛΑΤΙ ΤΟΥ ΑΝΕΜΟΥ

ΨΗΛΑ, στην κορυφή ενός μικρού, γραφικού και κατάφυτου βουνού, κοντά στις άκτες του Λαλαλού, βρισκόταν μία χαριτωμένη βίλλα, πολύ περιέργη στην αρχιτεκτονική της. Είχε τόσα πολλά παράθυρα και πόρτες, τόσα πολλά κοφρώματα, ώστε, όταν φυσούσε, έσται κι' ελάχιστα, όλο το κτίριο άντηχούσε από μία παράξενη μουσική, την οποία προζούσε ο άνεμος, περνώντας μέσ' απ' τ' άμείρητα αυτά κοφρώματα...

"Έτυχε μία μέρα να βρεθώ κει πάνω, γυρίζοντας από κάποια μοναχική έκδρομή μου στις όμορφες τοποθεσίες των περιχώρων. Φυσούσε ελαφρά τ' θαλασσινό αέρακι, κι' όλη ή καταπράσινη βουνοπλαγιά άντηχούσε απ' τούς άρμονικούς ήχους μιας παράξενης μουσικής που έβγαινε από τη βίλλα.

Κυριευμένος από περιέργεια, πλησίασα στην έλαυη κι' είδα ένα γεροκρηπουρό που πότιζε τ' άμμορρα λουλούδια του κήπου της. Μόλις άκουσε τ' άβημάτά μου, σήκωσε τ' άσπρόμαλλο κεφάλι του και με χαϊρέτρησε με καλωσόνη.

Του άνταπέδωσα τόν χαϊρετισμό του και πλησιάζοντας περισσότερο, τόν ρώτησα:

- Ποιάς κάθεται δώ μέσα;
- "Ένα γέροκο ζευγάρι...
- Είναι κορυφοί;... τόν έναρωτήθη.
- "Όχι, μου άπάντησε. Κάθε άλλο μάλιστα
- Τότε σίγουρα θα είναι τρελλοί...
- Ούτε αυτό συμβαίνει, κύριέ μου!...
- Τότε, τί είναι;... Έκανα με κεντρισιμένη στον ύπερτατο βαθμό την περιεργιά μου.

- Είναι άπλούστατα έρωτευμένοι!... μου άπάντησε μισοκλείνοντας τ' ένα μάτι του δ γεροκρηπουρός.

- Θα κοροϊδεύεις... Γέροι κι' έρωτευμένοι;... 'Αδύνατον!...

- Και όμως, αυτή είναι ή άλήθεια! είπε δ κρηπουρός.

"Επειτα, παρατώντας τ' αποστηρίχτη του, έστρεψε ένα τοιγάρο, τ' άναψε και πλησιάζοντάς με, μου είπε με άργή φωνή:

- Νομίζατε πως σας κοροϊδεύω... Γι' αυτό σας χρεωστώ μία έξηγήση... 'Ακούστε λοιπόν την ειδυλλιακή ιστορία του γέροκου αυτού ζευγαριού και ζοιναίτε μόνος σας, άν είναι κορυφοί, τρελλοί, έρωτευμένοι ή δ, τι άλλο θέλετε...

... Λοιπόν, πρό χρόνων πολλών, στά 1870, αυτή ή βίλλα που λέγεται τώρα «Παλάτι του 'Ανέμου», δέν ύπηρεζε καθόλου. 'Υπήρχε όμως κοντά στην άσρογαλιά, κάτω εκεί, πλάι στό μαύρο βράχο, ένα σπίτι άρκετά ευρύχωρο, τ' όποιο άνηκε σ' έναν ψαρά τ' ου Λαλαλού...

... 'Ο ψαράς αυτός τ' νοίκιαζε κάθε καλοκαίρι σε παραθεριστές που έρχόντουσαν απ' τις πολιτείες να περάσουν τις ζέστες στη θροσερή μας έπαρξια. Στά 1870 λοιπόν έφτασε έδω και επισκέφθηκε τ' άδειο άκόμη σπίτι του ψαρά, μία οικογένεια απ' τ' Παρίσι. Τούς άρεσε, συμφώνησαν με τόν ιδιοκτήτη τ' όνοίκιο, κι' έγκαταστάθηκαν σ' αυτό έπειτα από δύο μέρες...

... 'Η οικογένεια αυτή ήταν πλουσία κι' άριστοκρατική. 'Ηταν δ κόμης ντε Φ... , ή γυναίκα του, μία όμορφη μά ψυχρή κι' άκατάδεχτη κρηφιά, και τ' κοριτσάκι τους, ή Μαρία, ένα ξανθό και καλόφουρο άγγελούδι, ώς 8-9 χρόνων.

... 'Η μικρούλα Μαρία έμεινε εύθδς έξ αρχής καταφθουσιασμένη από τη νέα τους διαμονή. "Όλη μέρα έπαιζε και τραγουδούσε στον κήπο τ' ου σπιτιού, φορούσε στεφάνια από τριαντάφυλλα, πήδουσε χαρούμενα σάν κατσιάκι, έχοντας για μόνη συντροφιά τόν Φρανσουά, τόν γιού τ' ου ψαρά σπιτονοικοκύρη, ένα χαμίν της ίδιας μ' αυτήν ήλικίας, τ' όποιο άγαπούσε τ' γραμμάτια και σπουδαζε κάθε χειμώνα στα σχολεία της γειτονικής μας πόλεως...

... 'Από παιχνίδι σε παιχνίδι, τ' ά δύο αυτά παιδιά δέν άργησαν να νοιώσουν μία άγάπη άδωθα κι' άγνή, άδελφική μορφεϊ να πη κανένας, μέσα στις τρυφερές ψυχές τους. Βοιόκόντουσαν πάντα μαζί, τραγουδούσαν μαζί, έκαναν μικρές έκδρομες μαζί και χώριζαν μόνο την ώρα τ' ου φαγητού...

... Μία μέρα, καθισμένοι κάτω απ' τόν ίσσιο ενός πυκνόφυλλου πλατανιού, καθώς κίταζαν τ' κλαδιά τ' ου δέντρου, σοφίστηκαν άδωθα ν' παιζούν ένα κανονίγιο παιχνίδι: Συμφώνησαν δηλαδή, δ κάθε φορά που δ άνεμος θάρριχνε ένα πλατανόφυλλο, φ' άλλαζαν κι' από ένα φιλάκι!...

... Μά δ άέρας, δυστυχώς γι' αυτούς, δέν φυσούσε με δύναμη άρκετη κι' έτσι, την πρώτη μέρα, μόλις άλλαξαν ένα-δύο φιλάκι, για τ' άλλα τόσα πλατανόφυλλα που έτυχε να πέσουν. Τούς άρεσε όμως τ' παιχνίδι, τ' επαναλάμβαναν κάθε μέρα, και στις άρχές τ' ου χειμώρου που δυνάμωσε δ άέρας κι' έγιναν π' άδύναμα τ' αμμοσφαιρούμενα πειά φιλάκια τ' ου πλατανιού, τ' α χειλάκια τ' ου άγνών αυτών παιδιών δέν πρόφταναν να παίρνουν και να δίνουν φιλάκι...

... Μία μέρα όμως - κοντά μεσημέρι - άπορροφημένοι καθώς ήσαν απ' τ' παιχνίδι τους που τ' έβρισκαν πειά καλύτερο από κάθε άλλο παιχνίδι, δέν άντελήφθησαν την κόμησα, ή όποία είχε κατέβει στον κήπο και τούς είδε να φιλιούνται τρυφερά άγκαλιασμένοι.

... "Ένα μικρό δράμα έπακολούθησε: Από μάτσοι τσουιτεροί στά ρόδινα μαγουλάκια της Μαρίας - Κλαίρης - Γενεθίβης ντε Σεργιού, ύποκομησής ντε Φ... , ή όποία φιλούσε χωρίς ντροπή τόν Φρανσουά, τόν Ξυλάτιο γιού ενός ταπεινού ψαρά, δίκρομα απότομα τ' ου τρυφερό ειδυλλίο τους και τ' απολαυστικό παιχνίδι τους στη μέση. Κι' επειδή είχε άρχισι πειά να ψυχραίνει δ καρδός, όλη ή οικογένεια Ξαναγύρισε, ύστερα από δύο μέρες, στό Παρίσι...

... 'Αποχωρίστηκαν τ' α τρωγά παιδιά με πονεμένες τις καρδούλες των, μά δέν λησμόνησαν καθόλου τ' άγνό ειδυλλίο τους. Κάθε προ-τροχηριά, άλλαζαν κρηφά μία κάρτα με λίγες λέξεις τρυφερές, κι' έκλειναν πάντα μέσα στον φακέλλο μαζί της κι' από ένα μαραμμένο πλατανόφυλλο...

... Πέρασαν μερικά χρόνια άκόμα, όταν ένα προί δ Φρανσουά, που είχε γίνει πειά δ μηχανικός ε. Φρανσουά, διάβασε Ξαφρικά στην κοσμική στήλη μιας παρισινής έφημερίδος, την άγγελία τ' ου άρραβώνου της ύποκομησής Μαρίας ντε Φ... , μετά τ' ου βαρώνου Λουδοβίκου ντε Ρ...

... Σπάραξε από τόν πόνο ή καρδιά τ' ου τρωχού νέου. "Έκλαψε πικρά, καταράστηκε την άπιστη άγαπημένη του, και γεμίζοντας ένα κουτάκι με μαραμμένα πλατανόφυλλα, της τ' άστειλε στό Παρίσι. "Επειτα βυθίστηκε στην πιο μαύρη ά-τελπισία...

... 'Η άγαπημένη του έλαβε τ' ου κοντί του ένα προί - έπειτα από τρεις μέρες - την ώρα που στολιζόταν για ν' άνη έπίσκεψη με τη μητέρα της στό μέλλουσα πεθερά της. Σάν τ' άνοιξε και είδε τ' ο αισθηματικό περιεχόμενο του, έννοιας τ' α μάτια της να πλημμυρίζουν από δάκρυα. 'Απόμεινε βουβή, όρρα καταμεσής στό μουντοκόρ της, κιντάζοντας με άπειργρατη θλίψη τ' α κρινισμένα πλατανόφυλλα, τ' όποία της θυμόμουν έτσι Ξαφρικά την παιδική και δυσκολοξέχαστη άγάπη της... Δέν σκεπτόταν πειά τίποτε άλλο εκείνη τη στιγμή, εκτός απ' τόν άγαπημένο Φρανσουά της...

... Βλέποντας πως ή κόρη της άρχούσε ν' α ντυθή, ή κόμησα μπηκε μέσα βιαστική για ν' τής πη ν' βιαστή. Μόλις όμως άντίκρουσε τ' ου τρυφερό δώρο τ' ου νέου, έγινε έξω φρενών, άρχισε ν' επαλληττη την κόρη της κι' άρραβάζοντας απότομα τ' ου κοντί απ' τ' α χέρια της, τ' πέταξε με δύναμη έξω απ' τ' άνοιχο παράθυρο...

... Κοκκάλωσε από τόν σπαραγμό της ή δυστυχισμένη νέα και δάκρυα δλόθεσμα κύλησαν στό χλωμά μάγουλά της. Μά την ίδια στιγμή, σάν νάταν απ' τόν Θεό γραμμένο, σηκώθηκε Ξαφρικά δυνατός άέρας, κι' ά-

φού άνεμος λίγη ώρα τ' α μαραμμένα φύλλα στό κενό, πριν προλάβουν άκόμα ν' φτάσουν στό χλωμα, Ξαναγέρε με δύναμη ένα απ' αυτά πάλι μέσα στό δώματιο και τ' κόλλησε στό σγουρά, Ξανθά μαλλιάκια της κοπέλλας. Τρυμούλιασε από συγκίνηση ή Μαρία και παίροντάς το με χέρι άδεια και λατρευόμενο, τ' άφερε εύλαβικά στό χείλη της και τ' φίλησε με δίνα άνειπώρητη...

... - Πέταξε τ' ου γρηγόρα... Γρηγόρα, σου λέω... φώναξε ή μητέρα της άγοριεμένη, κι' έκανε ένα βήμα άπειλητικό στην άποφασισμένη πειά για όλα κόρη της.

... Μά αυτή, βγάζοντας ένα στεναγμό πονεμένο απ' τ' ου σφιγμένο της στήθος, τράβηξε με πεισμα και θυμό τ' ου δαχτυλιδι τ' ου άραβώνου της με τόν βαρόνο, κι' άμίλητη, με μάτια που πετούσαν φλόγες και με χείλη σουφρωμένα από πεισμα κι' από άγανάκτησι, τ' πέταξε έξω απ' τ' άνοιχο παράθυρο!...

... Ούτε ή πιέσεις τ' ου γονειών της, ούτε ή ύποσχέσεις, ούτε ή άπειλές κατόρθωσαν να μεταπίουν τ' α Μαρία. Τούς τ' ό ήλωση πειά καθάρω δπ δέν θα παντρευόταν τόν βαρόνο, κι' όταν ένηλικιωθήκε, παντρεύτηκε, παρ' τη θείλησι τους, τόν πολυγαμημένο της Φρανσουά... Εύτύχησαν στον γάμο τους, απ' τόν όποιο βγήκαν δυο-τρία ζη-λευτά βαστάζια, άξιωματικοί όλοι τ' ους, λεβεντόκομοι και καλόηχοι σάν τούς γονειούς των. Κι' αυτοί οι δύο, γέροι πειά και σκιημέ-νοι απ' τ' α χρόνια, έξακολουθούδν να λατρεύονται με την ίδια όθρημη

"Όλη μέρα έπαιζε κάτω στον κήπο...

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΑ ΑΝΑΓΩΣΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΟΝΟΡΕ ΝΤΕ ΜΠΑΛΖΑΚ

ΕΓΚΑΤΑΛΕΛΕΙΜΜΕΝΗ

(Συνέχεια και τέλος)

(*Η μαρκησία Κλάρα ντε Σατινιύ, προς τον σύζυγό της Γάστωνα ντε Σατινιύ*).

'Αγαπημένε μου Γαστών, 'Εφτάσαμε σήμερα στο Παρίσι, 'Ξεπειράστηκα από τα ταξίδια πολύ ευχάριστα, μολονότι ή άνάμνηση των τελευταίων γεγονότων του πύργου εξαγαρό μας... Είπε αληθινό παλατάκι... 'Ο φίλος σου κ. ντε Παλιμέ φαίνεται πώς έχει μοναδικό γούστο, γιατί όλα μέσα σ' αυτό είναι άξιοθαύμαστα.

Μά δλ' αυτά, όσο δεν βρίσκεις απ' τον κόσμο μου, δεν έχουν ακόμα καμιά όμορφιά για μένα. Γι' αυτό δε ζητώ να έπισπεύσης την άναχώρησή σου. Σε περιμένω άνυπομονα...'

Κι' έπειτα... Ξέρεις... Έχω ένα μεγάλο μυστικό να σου πώ... 'Ενα μυστικό που θα σε κάνει τρισευχαρισμένο, όπως μ' έκανε ευτυχισμένη κι' έμένα την ίδια...'

Θά ήθελα να σου το κρύψω για να σε κάνω να βιαστής... Άλλά δεν μπορώ να κρατηθώ...'

Λοιπόν, άκουσε: Αισθάνομαι πώς θα γίνω μητέρα...'

Δέξου λοιπόν τα φιλήματα μου και βιάσου... βιάσου...'

ΚΛΑΡΑ

(*Η μαρκησία Κλάρα ντε Σατινιύ προς τη Μάρθα Ντελμόν*). Παρίσι.

'Αγαπητή μου Μάρθα,

Σου γράφω από τη θαλασόγιά μου, τη συνώνυμή μου «Κλάρα», που διασχίζει τα γαλάζια νερά της Μεσογείου... Ξεκίνησαμε χτες από τη Μασσαλία και διευθυνόμεστε τώρα προς την 'Ιταλία. Θα κάνουμε δύο τον γύρο των παραλίων της και θα εγκατασταθούμε κατόπιν σε μιá έξοχη της Νεαπόλεως, όπου ο Γαστών αγόρασε μιá υπέροχη βίλλα.

'Εκεί, έλλiξω, θα φέρω στον κόσμο το παιδί μου, το πλάσμα αυτό που το λατρεύω κιόλας...'

'Η θάλασσα άπλώνεται μπροστά μας γαλήνια, άπέραντη... 'Ο ούρανος έχει το πιο όμορφο γαλάζιο χρώμα κι' είναι πάντα έντελως άνεφελος, όπως έντελως άνεφελή είναι πειά ή εύτυχία μου.

'Αλήθεια, αγαπημένη μου, πόσο εύτυχισμένη είμαι τώρα!...'

Πάνε πειά οι κακοί έφιλάτες, πάνε οι φόβοι, πάνε ή άγωνίες... Κανένας κίνδυνος δεν άπειλει πειά την εύτυχία μου. 'Όλοι οι κακοί άνθρωποι που με έπιβουλεύθηκαν, τιμωρήθηκαν άπ' τον Θεό. 'Η τιμωρία τους ήταν βέβαια άύστηρη, μά ήταν δικαία. 'Εγώ τους συχώρεσα πειά κι' εύχομαι να τους συχωρέση κι' ο Παντοδύναμος!...'

'Ο Γαστών με λατρεύει... Είναι δικός μου δόλοκληρος. Κάθε του σκέψης άνήκει σε μένα κι' άποτελεί — καθώς μου έπαναλαμβάνει συχνά — την πηγή των έμπνεύσεών του.

Τά τελευταία του έργα σημειώσαν τεράστια εύτυχία, μιá σε όσους τον συγχάρουν γι' αυτά, τους λέει χαμογελώντας:

— Συγχαρήτε τη μαρκησία... 'Εγώ τά έγραψα μόνο... 'Εκείνη όμως μ' έκανε να τά ξήσω...'

'Ο άγαπημένος μου σύζυγος με πόσες φροντίδες, με πόσες περιποιήσεις με περιβάλλει... Προλαβαίνει πάντα κάθε μου έπιθυμία και μαντεύει κάθε μου σκέψη, πριν ακόμα τού την άνακοινώσω...'

'Η κοσμική ζωή, ή όποια τον άπορροφούσε τόσο άλλοτε, δεν τού κάνει καμιά άπολύτως αισθησι καί, μολονότι πολλοί άπ' τούς φίλους του θα ήθελαν να μιάς συνουδέσουν στο ταξίδιό μας, έν τούτους δεν προσκάλεσε κανένα.

Μονάχα ή άδελφή του ή 'Ιουλιά κι' ο μνηστήρ της πρίγκιψη 'Ερρίκος μά συνοδεύουν. Μά είναι κι' οι δύο τους τόσο άξιολάτρευτοι!...'

Τό γράμμα μου αυτό είναι γραμμένο κάπως άτακτα, μά είμαι τόσο

και με την ίδια ίεση άγάπη που είχαν κι' όταν πρωτοαγαπήθηκαν...'

... Και για να δείξουν την εύγνωμοσύνη τους στον άνεμο, που τή μοιραία έζεινη μέρα, με τό ξαφνικό του φύσημα, έγινε άφορημί να ζευγαρώσουν πάλι, έχτισαν αυτή τή βίλλα στην κορυφή του λόφου, τή βάρφισσα «Παλάτι του 'Ανέμου» και ζούν από τότε έδώ μέσα. Τά σχέδια της βίλλας τάκανε ο ίδιος ο μηχανικός Φρανσουά, κι' άφησε, σύμφωνα με σοφούς συνδυασμούς, τόσα πολλά άνοήματα και κορυφώματα, ώστε να μπαινό βγαίνερα από παντού σχεδόν ο εύλογημένος γι' αυτούς άέρας...'

... — Λοιπόν; Είναι τρελλοί άφέντη, οι άνθρωποι αυτοί;... με ρώτησε ξαφνικά και με χαμόγελο ο γεροκηπουρός, τελειώνοντας τή διήγησή του...'

— 'Όχι!... Είναι άπλούστατα εύτυχε, και ζήλευο την καλή τους μοίρα!... τού άπάντησα έγώ, κι' έφυγα συγνανημένος και σκεπτικός, εύχαριστώντας τον συνομιλήτή μου...'

εύτυχισμένη, ώστε δεν μπορώ να συγκεντρώσω τις σκέψεις μου... Τό θαλασσινό άεράκι μου φέρνει τ' άρώματα του πελάγου, τά νοσταλγικά τραγούδια των ναυτών φτάνουν ως τ' αυτά μου κι' ο Γαστών με περιμένει...'

Νάτον κιόλας!... Μπαίνει μέσα στην καμπίνα μου... 'Ανησύχησε που με είχε χάσει τόση ώρα κι' ήρθε να διή τί έγινε... Με παρακαλεί να σου διαβιάσω τούς χαριετισμούς του...'

Σου τούς διαβιάζω λοιπόν, αγαπημένη μου Μάρθα, μαζί με τά πιο θεράμια μου φιλήματα...'

Χαίρε. ΚΛΑΡΑ

(*Ο μαρκησίας Γαστών ντε Σατινιύ, προς τον 'Οκτάβιο ντε Παλιμέ*).

'Αγαπημένε μου φίλε,

Πλησιάζουμε πειά προς την 'Ιταλία. 'Η γοητευτικές της άκτές διαγράφονται μακριά θαμπές και τ' άρώματα των πορτοκαλιών τους μιάς τά φέρνει ή αύρα μεθυστικά, θεία...'

Τό ταξίδιό μας ως τώρα ήταν υπέροχο κι' έλλiξω πώς έτσι θα συνεχιστή ως τό τέλος. Ούτε ή παραμικρή τραμπάκι δεν μάς έτρυξε ως τώρα στο δρόμο μας, λές κι' ή θάλασσα θέλει να δειχτή καλή σε μάς... 'Η Κλάρα είναι κατενθουσιασμένη και τρισευχαρισμένη... 'Η ύγεια ή της, ή όποια έπειτ' από τά τελευταία γεγονότα του πύργου είχε πάθει κάποιο κλονισμό, άποκαταστάθηκε έντελως και ποτέ δεν τήν είχα δει τόσο εύδιάθετη, τόσο εύθυμη, όσο τώρα.

'Η αγαπημένη μου!... Πόσο ύπέρφερε ως τώρα, πόσο βασανίστηκε και πόσο είναι άξια της εύτυχίας της...'

Θά κάνω δε β.τι μπορώ για να σε έγες σ' όλη της τή ζωή πάντοτε εύτυχισμένη μαζί μου. Κάθε ήμέρα που περνάει, την άγαπώ περισσότερο, γιατί σε κάθε στιγμή άνακαλύπτω κι' από ένα κανούργιο της χάρισμα.

Φαντάσου όμως... 'Υπήρξαν άνθρωποι που μίσησαν μέχρι θανάτου τό άγγελικό αυτό πλάσμα! 'Αλήθεια, πόσο μάθη, πόσο σκοτεινή, πόσο καταχθόνια θα ήταν ή ψυχή τους... Βρήκαν όμως την τιμωρία που τούς άξίζει. Δεν τους λυτάμια καθόλου, μολονότι ο ένας άπ' αυτούς έφερε τ' όνομά μου... Πώς να τούς λυπηθώ, άφου θέλησαν να κάνουν κακό στη μοναδική μου άγάπη, στη γλυκειά μου κι' άσύγκριτη Κλάρα.

Κι' αυτή άκόμα ή 'Ιουλιά δεν λυπήθηκε και πολύ όταν έμαθε τον θάνατο της μητέρας της. Είχε μαντέψει ή φτωχή μου άδελφοπούλα ποιά τέρατα κρυβόταν μέσα στην ψυχή της γυναίκας αυτής, ή όποια θέλησε άλλοτε να διηγηθείσκη και τή δική της ψυχή...'

Τώρα όμως δλ' αυτά είναι περασμένα. 'Ας τά ξεχάσουμε, γιατί κι' ή άνάμνησή τους ακόμα είναι όχληρή... 'Ας τά ξεχάσουμε κι' άς ή συλλογίζομαστε παρά μόνο τό μέλλον που άνοίγεται μπροστά μας, γεμάτο γοητευτικές ύποσχέσεις.

'Η Κλάρα με παρακαλεί, αγαπητή μου 'Οκτάβιε, να σου διαβιάσω τούς χαριετισμούς της. Δέξου τους λοιπόν, μαζί με τούς δικούς μου. ΓΑΣΤΩΝ

ΕΠΙΛΟΓΟΣ

Στό βάθος ενός κήπου γεμάτου πορτοκαλιές και νεραντζιές, μιá χαριτωμένη βίλλα ύψονεται... 'Ο μαγευτικός κόλπος της Νεαπόλεως άπλώνεται μπροστά στην πρόσοψη της...'

Μιά νέα γυναίκα παρουσιάζεται έξωφρα στη μαρμαρένια σκάλα της έπαύλεως. Είναι λίγο χλωμή, μά ή όμορφιά της έχει κάτι τό ανεύρωδες και τήν κάνει να μοιάζει με τούς ξανθούς άγγέλους του Ραφαήλ...'

Είναι ή Κλάρα, ή όποια έφερε στον κόσμο από όλίγων ήμερών ένα γοητευτικό άγούρακι...'

Στηρίζεται στο μπράτσο του Γάστωνα, ο όποιος λάμπει δόλοκληρος από εύτυχία.

Οι δύο σύζυγοι κατεβαίνουν άργά τή σκάλα και προχωρούν προς ένα λουλουδιασμένο μονοπάτι.

'Όλα τά πουλιά του πάρκου τραγουδούν τώρα ξετρελλαμένα, σαν να ψέλνουν έναν ύμνο προς την εύτυχία τους.

'Ο Γαστών και ή Κλάρα κάθονται σ' ένα πάγκο... Κυττάζονται στά μάτια, πασμένοι από τά χέρια, και σιωπούν...'

'Ενα χαμόγελο άπέραντης εύδαιμονίας διαγράφεται στά πρόσωπά τους.

— 'Αγαπημένη μου, ψιφρίζε έξωφρα ο Γαστών. 'Ω! πόσο μ' έκανες εύτυχισμένο.

— 'Αγαπημένε μου, τού άπαντάει ή Κλάρα, πόσο μ' έκανες εύτυχισμένη.

Και τά χείλη τους ενώνονται σ' ένα άτελείωτο φίλημα...'

ΤΕΛΟΣ

